

2. søndag efter påske

Tid og sted: Søndag d. 4. maj, 2014 i Ødsted og Højen kirker

Salmevalg

662: Hvad kan os komme til for nød

448: Fylt af glæde

245: Opstandne Herre, du vil gå

236: Påskeblomst, hvad vil du her

31: Til himlene rækker din miskundhed, Gud

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Johannes

Så kom festen for genindvielsen af templet i Jerusalem; det var vinter, og Jesus gik rundt på tempelpladsen, i Salomos Søjlegang. Da slog jøderne ring omkring ham og spurgte: »Hvor længe vil du holde os hen? Hvis du er Kristus, så sig os det ligeud.« Jesus svarede dem: »Jeg har sagt det til jer, og I tror det ikke. De gerninger, jeg gør i min faders navn, de vidner om mig. Men I tror ikke, fordi I ikke hører til mine får. Mine får hører min røst, og jeg kender dem, og de følger mig, og jeg giver dem evigt liv,

og de skal aldrig i evighed gå fortabt, og ingen skal rive dem ud af min hånd. Det, min fader har givet mig, er større end alt andet, og ingen kan rive det ud af min faders hånd. Jeg og Faderen er ét.«

Prædiken

”Hvor er din båd, Plys?” spurgte Jakob.

”Ja, jeg burde jo have sagt,” forklarede Plys, mens de spadserede ned til søens bred, ”at det ikke er en helt almindelig slags båd. Somme tider er det en båd, og somme tider er det mere noget andet. Det kommer alt sammen an på –”

”Hvad kommer det an på?”

”Det kommer an på, om jeg er oven på eller neden under den.”

Vi kalder en båd for en båd, når den er formet som en båd, og når man kan bruge den til at sejle i. En båd kan defineres. Den har bestemte mål; den er hul; den har en bov i forenden; den har en hæk i bagenden. Vi ved, hvad

en båd er, og når vi ser en båd, kan vi straks afgøre, at båden er en båd.

Men for Plys er det anderledes! Plys ser verden på en anden måde. Når Plys ser en båd, tænker han ikke, at det er en båd, så tænker han: ”Hvad kan jeg bruge den til?” For Plys afhænger det af, hvordan han bruger båden. Bruger han den som en båd, så er det en båd; ligger han under båden, så er det mere noget andet.

Jeg vandrede en gang i Nordspanien. Flere har måske hørt om Pilgrimsvandringen ”El Camino” til Santiago de Compostella. For mig var det en magisk oplevelse. Hvis jeg ser helt nøgternt på min vandring, så tror jeg egentlig ikke, man kan kalde den magisk. Der skete intet overnaturligt – ikke hvad jeg ved af i hvert fald. Der skete ikke noget, jeg ikke kan forklare. Jeg gik, og på min vandring kom jeg forbi forskellige steder, der på den ene eller anden måde bevægede mig. De bevægede mig sandsynligvis fordi, jeg allerede var i bevægelse, og fordi jeg ville bevæges.

Det magiske bestod i, at jeg gik og gik, og af og til tænkte jeg: ”Nu kan jeg sandelig godt trænge til en kop kaffe!”. Ofte befandt jeg mig i en øde egn, men når jeg havde tænkt på kaffen og måske ytret ønske om en kop til min følgesvend, så gik vi ofte rundt om et hjørne eller to, og så lå der en lille, betagende og hyggelig café, hvor en kop kaffe med mælk kostede en euro, hvor vi kunne hvile os, alt i mens vi nød udsigten over en lille dal.

Vi oplevede også en enkelt gang, at vi havde gået virkelig længe på en meget varm dag. Vi havde drukket alt vores vand, og på vej op ad en stejl bakke mærkede vi tørsten og kræfterne føltes vældig små. Vi sagde til hinanden, at nu kunne det gøre godt med en Cola. Da vi rundede det næste hjørne, stod der en forfalden stald på skråningen af en eng, hvor en stor flok får gik og græssede, og i den ene ende lænede den forfaldne stald sig op ad intet mindre end en sodavandsautomat. Af alle steder!

Mens vi gik der på Caminoen, på Pilgrimsvandringen til Santiago de Compostella, oplevede vi det som om, at

vejen var magisk, og hver gang vi havde brug for et eller andet, så var det der.

En anden forklaring kunne være, at hver gang vi nærmede os en café, så fik vi tilfældigvis lyst til en kop kaffe. Det er nok lige så korrekt at sige, at sammenfaldet mellem vores lyst til kaffe og at der pludselig lå en café, var tilfældig – eller måske en snedig gennemtænkt forretningsidé. For hvis vi så vejen oppefra, så ville vi også vide, hvor caféerne var, hvor sodavandsautomaten stod, og at det alt sammen havde stået der længe før, vi kom den vej. Men for os, der gik på vejen, så dukkede det pludselig op, når vi ikke ventede det. Så følte det magisk, fordi det var sådan, vi valgte at opleve det.

Fortællingerne om Peter Plys og båden, og min egen pilgrimsvandring til Santiago de Compostella er harmløse små historier om, hvordan vores perspektiv på forskellige ting og oplevelser er med til at give mening til os. Historierne handler om, hvordan vi vælger at tingene skal give mening – ikke fordi vi i princippet sagtens kunne

gennemskue tingene og se det hele fra et andet perspektiv, men fordi den alternative mening gør livet mere forunderligt.

Men når det kommer til Kristus, så er det ikke blot et spørgsmål om det ene eller det andet perspektiv, så er det et spørgsmål om erkendelse og frelse. Perspektiverne på Jesus kan udlægges på følgende måde: Enten er Jesus ”blot” en tømrer fra Nazaret, eller også er Jesus Kristus. Hvis Jesus ikke er andet end en tømrer fra Nazaret, så var han et inspirerende og forunderligt menneske, et moralsk forbillede, der gjorde, hvad han prædikede. Hvis Jesus ikke var andet end en tømrer fra Nazaret, så passer Jesus ind i vores etiske livssyn, hvor vi skal gøre mod andre, hvad vi vil, de skal gøre mod os, og hvor vi skal elske vores næste som os selv.

Hvis Jesus er Kristus – altså verdens frelser – så betyder det, at når Jesus taler, så hører vi Guds stemme. Når Jesus handler, så handler Gud. Når Jesus helbreder en lam mand, så frelser Gud et menneske. Når Jesus siger til tolderen og

synderen Zakæus, at han vil være gæst i Zakæus' hus, så omvender Gud et fortabt menneske. Når Jesus beder en prostitueret samaritansk kvinde om vand, så overskrider han ikke blot samfundets konventioner, så viser Gud os, hvad sandhed og fællesskab er.

Hvis Peter Plys altid valgte at ligge under båden, så ville Peter Plys aldrig opleve båden som en båd; og hvis vi aldrig erkender, at Jesus er Kristus, altså Gud, så forbliver han for altid en læremester ved siden af en masse andre læremestre.

Men Jesus er Kristus, Gud. Han døde for at frelse os. Han opstod og viste os, at Guds kærlighed er mere end døden. Og når vi bliver døbt, så bliver den kærlighed synlig for os, symboliseret ved det livgivende vand. Og vi hører Jesus sige: "Mine får hører min røst, og jeg kender dem, og de følger mig, og jeg giver dem evigt liv, og de skal aldrig i evighed gå fortabt, og ingen skal rive dem ud af min hånd."

Sådan siger Jesus i dagens evangelietekst. Jesus er hyrden. Vi er fårene. Pointen er, at Gud kender os. Og for Gud er troen ikke blot et spørgsmål om perspektiv: om båden er båd, eller om vejen er magisk. For Gud er troen er spørgsmål om tillid: mine får hører min røst! Og den tillid begynder og slutter altid med Guds kærlighed. Derfor er det Guds kærlighed, der bliver synlig, når vi døbes, og det er Guds kærlighed, der prædikkes, når vi begrades. Vi tror ikke på Gud, fordi Gud er almægtig, men fordi Gud er nærværende og tillidsvækkende. Amen!